

திருவெப்பாவை

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்
அருளிய
திருவெம்பாலை
பொருஞ்சன்

ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

சைவ சமயக் குரவர் நால்வருள் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் மதுரைக்கு அருகிலுள்ள திருவாதவூரில் பிறந்தார். இதனால் அவருக்குத் திருவாதவூர் என்ற பெயரும் உண்டு. அவர் இயற்றிய நூல்களான திருவாசமும் திருக்கோவையாரும் சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டினுள் எட்டாம் திருமுறையாக வைத்துப் போற்றப்படுகின்றன.

அவரது கல்வி, கேள்வி, ஒழுக்கம், அறிவு, ஆற்றல் ஆகிய சிறப்புக்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட பாண்டிய மன்னன் அவரைத் தனது மந்திரிகளுள் ஒருவராக நியமித்தான். தமது ஆட்சித் திறமையால் ‘தென்னவன் பிரம்மராயன்’ என்ற பட்டத்தையும் பெற்றார். மாணிக்கவாசகர் அரசுப் பணிகளைத் திறம்பட நடத்தி வந்தாலும் சிவபக்தியில் ஆழந்து முழுவது அவரது இயல்பாக இருந்தது. பக்தி ஒங்க ஒங்க அவரது மனம் படிப்படியாக உலக விவகாரங்களிலிருந்து விலகத் தொடங்கிற்று.

ஒரு சமயம் சோழநாட்டுக் கடற்கரையில் உயர் ஜாதிக் குதிரைகள் விற்பனை செய்யப்படுவதை அறிந்த மன்னன் குதிரைகளைவாங்கி வருமாறு மாணிக்கவாசகரை அனுப்பினான். ஆனால் திருவருள் வேறு விதமாக இருந்தது. இனிமேலும்

அவரை உலகியல் வாழ்வில் உழல் வைப்பது தகாது என்று திருவளம் கொண்ட எம்பெருமான் அவரைத் தம் திருவடி நீழலில் ஆட்கொள்ள என்னினார். வழியில் பரிவாரங்களும் அமைச்சரும் திருப்பெருந்துறையை வந்தடைந்தனர். அங்கு குருந்த மரத்து நிழலடியில் ஞானகுரு ஒருவரால் மாணிக்கவாசகர் ஆட்கொள்ளப் பெற்றார். சிவபெருமானே அவ்வுருவில் வந்தார் என்பது ஜதீகம்.

குருவின் அருட்திறத்தால் வாதவூரரின் பக்தி பன்மடங்காகப் பெருகியது. உலகியல் சிந்தனைகள் அவரிட மிருந்து முற்றிலுமாக விடைபெற்றுக் கொண்டன. குதிரைகள் வாங்க வேண்டும் என்ற நினைப்பே இன்றி, தாம் கொண்டு வந்த செல்வத்தையெல்லாம் சிவசேவையில் செலவிட்டார் அவர். அடியார் சூட்டத்திலும் குருசேவையிலுமாக அவரது நாட்கள் கழிந்தன.

பாண்டியன் காதுக்கு இவையெல்லாம் எட்டிவிட்டது. அவனது கோபம் எல்லை மீறியது. உடனே மாணிக்கவாசகரைப் பிடித்து வருமாறு ஆணையிட்டான் அவன். அரசனின் ஆணை செவிக்கு எட்டியபோது தமது நிலையை உணர்ந்தார் மாணிக்கவாசகர்; வேறு வழியின்றிக் குருவிடம் தஞ்சம் புகுந்தார். அவரது கட்டளைப்படியே ஆவணி மாதம் மூலநாளன்று குதிரைகள் வந்து சேருமென மன்னனுக்குச் செய்தி அனுப்பினார் வாதவூர்.

இதனைக் கேள்விப்பட்ட மன்னனும் அமைதியற்றான். குறித்த நாளன்று குதிரைகளும் வந்து சேர்ந்தன. ஆனால் இறைவனின் திருவிளையாடலை யார்தாம் முற்றிலும் உணரமுடியும்? அன்று இரவே அந்த உயர்ஜாதிக் குதிரைகள் எல்லாம் நரிகளாக மாறி ஊளையிட்டபடியே ஓடிவிட்டன. கோபத்தால் ஆத்திரமடைந்தான் மன்னன். அரசுப் பணிக்காகக் கொடுத்த செல்வத்தை வேறு காரியத்துக்காகச் செலவிட்டது முதற்குற்றம். குதிரைகளைக் கொண்டு வருவதுபோல ஜாலவித்தை காட்டி நரிகளை நகருக்குள் ஏவியது இரண்டாவது குற்றம். உடடினயாக மாணிக்கவாசகரைச் சிறையில் அடைக் கும்படிக் கட்டளையிட்டான் மன்னன்; மட்டுமன்றி, பல துப்பங்களுக்கும் அவரை ஆளாக்கினான்.

ஆனால் அந்தக் துப்பங்களுக்கிடையில் மணிவாசகரின் மனப்பான்மை முற்றிலும் மாறியமையத் தொடங்கியது. “எத்தனைத் துப்பம் வந்தாலும் உனது திருவடியில் எனக்கு மாறாத பக்தியைத் தந்தருள்வாய்” என்றே அவர் இறைவனிடம் இடையறாது வேண்டினார். எத்தகையத் துப்பங்களிலும் அவர் மனம் தளரவில்லை.

இதற்கிடையில் நடந்த இன்னுமொரு நிகழ்ச்சி வாதவூரின் உண்மை பக்தியின் பெருமையைப் பாண்டிய மன்னன் உணர்ந்து கொள்ள வகை செய்தது. வைகையாற்றில் திடிரென வெள்ளப் பெருக்கெடுத்தது. கரையோர வீடுகள் எல்லாம்

அடித்துப் போகப்படும் அறிகுறிகள் தென்பட்டன. அதனைக் கண்டறிந்த மன்னன், வீட்டுக்கு ஓர் ஆள் வந்து கரைகட்டும் வேளையில் ஈடுபட வேண்டும் என்று ஆணை பிறப்பித்தான்.

சிவபக்தையாக வந்தி என்னும் பிட்டு வியாபாரம் செய்யும் பெண்மணிக்கு ஆள் கிடைக்கவில்லை. எனவே அவள் இறைவனிடம் முறையிட்டாள். அவளது குரலுக்குச் செவிசாய்த்த இறைவனும் கூலியாள் போலத் தோன்றி, முன்கூலியாக உதிர்ந்த பிட்டு ஏற்று உண்டுவிட்டு வேலைக்குப் போனார். ஆனால் அங்கு போய் வேலை எதுவும் செய்யாமல் விளையாடுவதில் வீண்காலம் போக்கினான் அந்த மாயக் கூலியாள். யார் சொல்லியும் கேட்காத அவனைப் பற்றி மன்னனிடம் புகார் கூறினார். விரைந்து வந்த மன்னன் தன் கையிலிருந்த பிரம்பால் கூலியாளின் முதுகில் ஒங்கி அடித்தான். அந்த அடி, பிரபஞ்சத்திலுள்ள உயிர்கள் அனைத்தின் மீதும் விழுந்தது; மன்னனின் முதுகிலும் விழுந்தது. கூலியாளோ மாயமாக மறைந்துவிட்டான்.

அடியுண்ட அரசனுக:கு நல்லறிவு பிறந்தது. மாணிக்க வாசருக்குத் தான் செய்த கொடுமைகளை எண்ணி மனம் வாழிய அவன் சிறையில் சென்று அவரது பாதங்களைப் பணிந்தான்; தன்னை மன்னித்து மீண்டும் அமைச்சர் பதவியை ஏற்றாருளும்படி வேண்டினான். ஆனால் வாதவூரரின் மனமோ முற்றிலும் பரிபக்குவமாகி விட்டிருந்தது. எம்பெருமான் ஒருவனையே பற்றுக்

கோடாக்க கொண்டு வாழும் வாழ்க்கை ஒன்றையே நாடியது. துறவுறம் பூண்டு வெளியெற விரும்பும் தமது எண்ணத்தை அவர் வெளியிட்டார். மன்னனும் மறுப்பேதுமின்றி அவரை அனுப்பினான்.

துறவியாகி மீண்டும் திருப்பெருந்துறை சென்றார் மாணிக்கவாசகர். ஞானகுருவின் ஆசிகளுடன் பல திருத்தலங்களையும் தரிசித்தார். சென்ற இடங்களில் எல்லாம் இறையருளால் பல அந்தப் பாடல்களைப் பாடினார்; அதிசயச் செயல்களை நிகழ்த்தினார். கடைசியாக தமது பேராவலின் இருப்பிடமான தில்லைப் பதியை அடைந்து அங்கேயே வாழ்ந்தார். அந்த நாட்களில், தாம் இதுவரை இயற்றிய பாடல்களை எல்லாம் தொகுத்தார். அவர் சொல்லச் சொல்ல இறைவனே அந்தணன் வடிவில் சுற்று எழுதினார் என்பது ஜதீகம். முப்பத்திரண்டு வயது வரை வாழ்ந்த அவர் தில்லைத் திருத்தலத்திலேயே எம்பெருமானுடன் கலந்தார்.

திருவண்ணாமலையில் அவர் பாடிய பாடல்களே ‘திருவெம்பாவை’ பக்தியின் உச்சநிலையிலுள்ளவராக மாணிக்கவாசகர் மதிக்கப்படுகிறார். இந்தப் பகுதி அதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு. தன்னை ஒரு பெண்ணாகப் பாவித்து, மற்றப் பெண்களுடன் மார்கழி மாதக் காலைவேளையில் சிவ வழிபாடு செய்வது போல் இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

திருவெம்பாவை

ஆகியும் அந்தமும் தில்லா அரும்பிபருஞ்

சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்தடங்கன்
மாதே வளருத்தோயா வன்செவியோ நின்செவிதான்

மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து

போதார் அமளியின் மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஸன்
ஏதேனும் ஆகான் கிடந்தாள் என்னேன்னே
ஏதே எம்தொழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

அகன்ற வாள் போன்ற கண்களை உடையவளே!
முதலும் முடிவும் இல்லாதவனும் பெரிய சோதி வடிவினனும்
ஆகிய சிவபெருமானை நாங்கள் பாடுவது கேட்டுமா இன்னும்
நீ உறங்குகிறாய்? உன் செவிகள் கேட்கும் சக்தியற்று
வன்மையாகிப் போய் விட்டனவா? மகாதேவனின் திருவடித்
தாமரைகளை நாங்கள் தெருவில் நின்று பாடுவதைக் கேட்டதும்
ஒருத்தி அன்பு மேலீட்டினால் விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
படுக்கையை விட்டுப் புரண்டு, செயலற்றுக் கிடந்தாள்! ஆனால்
நீ இன்னும் எழாமல் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாயே! இது
என்ன விந்தை? எழுந்து வா.

பாசம் பரஞ்சோதீக் கென்பாய் கிராப்பகல்நாம்
 பேகம்போ தெப்போதீப் போதார் அமளிக்கே
 நேசமும் வைத்தனனோயோ நேரிழையாய் நேரிழையிர்
 சீசி கிவையுஞ் சீலவோ வீளையாடி
 ஏகமிடம் ஈதோ வீண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
 கூச மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும்
 தேசன் சீவலோகன் தில்லைச்சிற் ரம்பலத்துள்
 ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோ ரெம்பாவாய்.

“சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்தவளே! நாம் பேசி
 அளவளாவும் போதெல்லாம் ‘என் அன்பெல்லாம் சிவபெரு
 மானுக்கே’ என்று கூறுவாய்; ஆனால் இப்போது இந்தப்
 படுக்கையில் அல்லவா உன் விருந்பமெல்லாம் இருக்கிறது!”

“சீசி! இவையென்ன பேச்சுக்கள்! இகழவும் ஏசவும் இதுவா
 இடம்?”

“தேவர்களும் வணங்குதற்குக் கூசி நிற்கின்ற தமது மலர்ப்
 பாதங்களைத் தந்தருள தாமே தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள்
 எழுந்தருளியிருக்கிறான் சிவபெருமான். அவனைப் போற்றிப்
 பாடுவோம்.”

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந்தெதிரமுந்தென்
 அத்தன் ஒனந்தன் முழுதனென் றள்ளுறித்
 தீத்தீக்கப் பேசவாய் வந்துன் கடை தீறவாய்
 பத்துடையீர் ஈசன் பழ அடியீர் பாஸ்குடையீர்

புத்தடியோம் புன்மைதீர்த்தாட் கொண்டாற்பொல்லாதோ
 எத்தோநின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ
 சீத்தம் ஒழியியார் பாடாரோ நம்சிவனை
 கித்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

முத்துப் போன்ற வெண்பற்களைக் காட்டி முறுவலிப் பவளே! முன்பெல்லாம் நீ எங்களுக்கு முன்னால் எழுந்து வந்து சிவபெருமானை, தந்தையே, ஆனந்த வடிவினனே, அமுத மயமானவனே என்றெல்லாம் நாவில் நீர் ஊறித் தித்திக்கும்படிப் பேசுவாயே! இன்று ஏன் இன்னும் தூங்குகிறாய்? கதவைத்திற்."

“நீங்களெல்லாம் சிவபெருமானிடம் உண்மைப் பற்றுடைய வர்கள்; சிவபக்தியில் நீண்டநாள் பழக்கமுள்ளவர்கள். நானே புதியவள். எனது இந்தச் சிறிய தவறைப் பொறுத்துக் கொண்டால் என்ன கேடு வந்துவிடும்? என்னிடம் அன்பு கொண்டதாக நீங்கள் காட்டிக் கொள்வதெல்லாம் வெறும் வாய்ளவில்தானா? இல்லா விடில் எனக்கு நல்வழி காட்டி என் தவற்றைப் போக்கியிருக்கலாமே!”.

“உன் அன்பு பொய்யானதல்ல, அது எங்களுக்கு நன்றாகவே தெரியும். உன்போல் தூய மனம் பெற்றவர்கள் சிவபெருமானைப் பாடாமல் இருக்கமாட்டார்கள் என்பதற்காகவே உன்னை அழைத்தோம். எங்களுக்கு இவ்வளவும் தேவையே.”

ஒள்நித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ

வண்ணக் கிளிமாழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ
என்னிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்

கண்ணைத் தூயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத வீழுப்பிபாருளைக்
கண்ணுக் கிளியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
உள்நெக்கு நின்றுருக யாம்மாட்டோம் நீயேவந் (து)
என்னிக் குறையில் தூயிலேலோ ரெம்பாவாய்.

“ஒளி வீசும் முத்துக்கள் போன்ற பற்களை உடைய
வளே! உனக்கு இன்னும் பொழுது விடியவில்லையா?”

“அழகிய கிளிபோல் பேசும் நம் தோழியர் எல்லோரும்
வந்து விட்டனரா?”

“என்னிப் பார்த்து உள்ளவாறு சொல்லுகிறோம்.
எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். தேவர்களுக்கு அழுதம் போன்ற
வனும் வேதங்கள் பாடும் மேலான பொருளானவனும் காட்சிக்கு
இனியவனுமான சிவபெருமானை, உள்ளம் கசிந்து மனம்
உருகிப் பாட வேண்டாமோ? எனவே தூங்கிக் காலத்தை
விணாக்காதே. வேண்டுமானால் நீயே வந்து என்னிப் பார்.
குறைவாக இருந்தால் மீண்டும் போய்த் தூங்கு.” 4

மாலறியா நான்முகனும் காஜா மலையினைநாம்

போலறிவோ மென்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பாஜாறு தேன்வாய்ப் படிரி கடை திறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்

கோலமும் நம்மையுட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
 சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனே என் (று)
 ஓலமிடினும் உணராய் உணராய்காண்
 ஏலக் குழல் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

திருமால் அறிய முடியாத, பிரம்மாவும் கண்டுகொள்ள முடியாத பெரும் சிறப்பினை உடைய சிவபெருமானை நாம் அறிந்து கொண்டோம் என்பது போன்ற பொய்க்களையே பேசகின்ற பாலுாறும் தேன் வாயை உடைய வஞ்சகீ, கதவைத் திற் மண்ணும் விண்ணும் பிற உலகங்களும் அறிய அரியவனான சிவபெருமானின் பெருமையையும் அவன் நம்மைக் காக்கும் கருணைத் திறத்தையும் பாடி, சிவனே சிவனே என்று நாங்கள் அழைப்பது கேட்டும் நீ எழவில்லையே. நறுமணம் கமமும் கூந்தலை உடையவளே, எழந்து வா!

5

மானேந் நென்னலை நாளைவந் துங்களை
 நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே
 போன திசைபகராய் கின்னம் புலர்ந்தின்றோ
 வானே நீலனே பீறவே அறிவரியான்
 தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
 வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்த்திறவாய்
 ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும் எமக்கும்
 ஏனோர்க்கும் தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

மான் போன்றவளே! நீயே வந்து எங்களை எழுப்புவதாக நேற்று சொன்னாயே. அந்தச் சொல் காற்றில் எந்தத் திசையில்

போய்விட்டது? உனக்கு மட்டும் இன்னும் புலரவில்லை போலும்! தேவர், மனிதர் மற்றும் பிறர் யாராலும் அறியமுடியாத சிவபெருமான் தாமே வலிய வந்து எங்களை ஆட்கொண்டான். கழல் அணிந்த அவனது திருவடிகளைப் பாடி வந்த எங்களுக்காக உன் வாசலைத் திறக்கவில்லை. சொல் தவறிய தற்காக வருந்தவுமில்லை; இது உனக்குத் தக்கதா! எங்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் உனக்கும் தலைவனாக இருப்பவனை நீயும் எங்களுடன் கலந்து பாடி மகிழ்வாய்.

6

அன்னே திவையும் சீலவோ பல அமரர்

உன்னற் கரியான் ஒருவன் திருஞ்சீரான்
சென்னாங்கள் கேட்பச் சீவனென்றே வாய்திறப்பாய்

தென்னான் னாழுன்னம் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
என்னானை என்னரையன் தின்னமுதென் றெல்லோழும்
சொன்னோம்கேள் வெவ்வேறாயின்னந்தயிலுதீயோ
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
என்னே தூயிலின் பர்சேலோ ரெம்பாவாய்.

அன்பிற்குரியவளே, இதெல்லாம் என்ன விளையாட்டு? தேவர்கள் பலராலும் நினைப்பதற்கு அரிதானவனும் ஒப்பற்ற பெருஞ்சிறப்பினை உடையவனுமானவன் சிவபெருமான். அவள் எழுந்தருளி வரும்போது எழுகின்ற மங்கள ஓலிகளைக் கேட்ட உடனேயே, சிவசிவ என்று கூறி. வாசலைத் திறப்பாயே! தென்னவனே என்று அவனது திருப்பெயரைக் கூறி முடிக்குமுன் தீயிடைப்பட்ட மெழுகு போல் மனம் உருகுவாயே! இப்போதோ என் இறைவன், என் அரசன், இனிய அழுதமானவன் என்றிருல்லாம்

11

நாங்கள் பலவாறும் பாடித் தொழுகிறோம். இன்னும் நீ எழுந்து வராமல் உறங்குகிறாயே! வன்மையான நெஞ்சு கொண்ட பேதைப் பெண்களைப் போல நீயும் சும்மா இருக்கிறாயா? உன் தூக்கத்தின் தன்மைதான் என்ன?

கோழி சீலம்பச் சீலம்பும் குருகெங்கும்
 ஏழில் கியம்ப கியம்பும்விவண் சங்கெங்கும்
 கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கெழில் வீழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ
 வாழியீ தென்ன உறக்கமோ வாய்த்திறவாய்
 மூழியான் அன்புடைமை யாமாறும் இவ்வாறோ
 ஊழி முதல்வனாய் நீன்ற ஒருவனை
 ஏழைபங் காலனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

கோழிகளும் மற்றப் பறவைகளும் குரலெழுப்புகின்றன. இசைக் கருவிகள் ஓலிக்கின்றன. வெண்சங்குகள் முழங்குகின்றன. ஒப்பற்ற பெரும் சோதியும் ஒப்பற்ற கருணை உடையவனுமான சிவபெருமானின் இணையற்ற பெருமைகளை நாங்கள் பாடுவது கேட்கவில்லையா? இது என்ன உறக்கம்! வாசலைத் தீற் நீ வாழ்க. திருமாலும் பாற்கடலில் உறங்கித்தான் இறைவனிடம் அன்பு கொண்டானோ? ஊழிக் காலத்திலும் அழிவின்றி நிற்கும் பரமசிவனைப் பாடுவோம். வா. 8

முன்னைப் பழம்பொருட்டு முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றுன் சீரடியோம்
 உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆஸ்கவர்க்கே பாங்காவோம்

என்னவரே எங்கணவ ராவார் அவர்டுகந்து
 சொன்ன பர்சே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
 தின்ன வகையே எமக்கிகங்கோன் நல்குதியேல்
 என்ன குறைவு மிலோமேலோ ரெம்பாவாய்.

எம்பெருமானே! நீ பழமைக்கெல்லாம் பழமையான மூலப் பொருள்! புதுமைக்கஞுக்கெல்லாம் புதுமையாக நின்று அவற்றுக்கு உயிருட்டுபவனும் நீயே. உன்னைத் தலைவனாக வழிபடும் பெருமை பெற்ற நாங்கள் உன் அடியார்களின் திருவடிகளை வணங்குவோம்; அவர்களுக்கே நாங்கள் துணையாவோம். அவர்களே எங்கள் கணவர் ஆவார்கள்; அவர்கள் விரும்பிச் சொல்கின்ற வண்ணமே நாங்கள் அவர்களுக்குத் தொண்டராகிப் பணி செய்வோம். இந்தப் பேற்றைத் தந்துவிட்டால் எங்களுக்கு வேறு எந்தக் குறையும் இல்லை.

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே
 பேதை ஒருபால் திருமேனி ஓன்றல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரும் மன்னும் துகித்தாவும்
 ஒதுடைவா ஒருதொழுன் தொண்டருளன்
 கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற்பினாப் பிள்ளைகாள்
 ஏதவன்னூர் ஏதவன்பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார்
 ஏதவனைப் பாடும் பர்சேலோ ரெம்பாவாய்.

* தனமும் இரவில் படுக்கும்போது இந்தப் பாடலைச் சொல்லி இதன் பொருளை சிந்திப்பது நன்மை பயக்கும்.

பரமசிவனின் திருவடிகள் ஏழு பாதாள உலகங்களையும் கடந்து சொற்களால் விளக்கமுடியாத பெருமையுடன் விளங்கு கின்றன; கொன்றை அணிந்த திருமுடி எல்லாப் பொருட்களும் சென்று சேரும் முடிவாக இருக்கிறது அவனது திருமேனியோ, ஒருபூறும் பார்வதியுடன் கூடி இன்ன தன்மையன் என்று உயர முடியாத நிலையில் உள்ளது. வேதங்களெல்லாம் அவனை முதல்வன் என்று கூறினாலும் அவன் வேதங்கள் அனைத்தையும் கடந்த நிற்கிறான். தேவர்களும் மனிதர்களும் சேர்ந்து புகழ்ந்தாலும் அவனது பெருமை ஒத்தமுடியாத அளவுக்குப் பரந்து செல்கின்றது. ஆனாலும் அவள் தொண்டர்களின் உள்ளக் கோயிலில் வீற்றிருப்பவன். குற்றமில்லாத குலத்தில் பிறந்து சிவாலயத்தில் கவரி வீசிப் பணிசெய்யும் பெண்களே! எப்போதும் அவனுடன் இருக்கும் நீங்களாவது அவன் ஊர் எது, பெயர் என்ன, உற்றார் யார், எப்படி அவனைப் பாடித் துதிப்பது என்பது பற்றிச் சொல்லுங்கள்..

மெய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேவரன்னக்
கையால் குடைந்து குடைந்து உன் கழல்பாடி
ஜயா வழியடிவாம் வாழ்ந்தோம்காண் ஆரழல்போல்
செய்யாவிவன் ஸீறாடி செல்வா சீறுமருங்குல்

மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
ஜயாந் மூட்கொண்ட டருளும் விளளயாட்டின்
உய்வார்கள் உய்யம் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
எய்யாமல் காப்பாய் எமையேலோ ரெம்பாவாய்.

வண்டுகள் மொய்க்கும் அழகிய மலர்கள் நிறைந்த அகன்ற பொய்கையில் இறங்கி, 'முகேர்' என்னும் ஒலி உண் டாகும்படித் தண்ணீரைக் குடைந்து நீராடி உன் திருவடிகளைப் பாடி பரம்பரை அடிமைகளாக வாழ்ந்தோம். ஏரிகின்ற நெருப்புப் போலச் சிவந்த திருமேனியை உடையவனே! திருவெண்ணிற்றை அணிந்தவனே! திருவருட் செல்வனே! சிறிய இடையையும் மைதீட்டிய பெரிய விழிகளையும் உடைய உமையின் தலைவனே! எம்பெருமானே! உயிர்களை ஆட்கொண்டருள்கின்ற உன் விளையாட்டில் நாங்களும் சந்தேகமின்றி நற்கதி அடைந்திருக்கிறோம். உனது வழிபாட்டில் நாங்கள் தளர்வடையாமல் காத்தருள்வாய்.

11

ஸூர்த்த பிறவித் தூயர்கிடநாம் ஸூர்த்தாடும்
 தீர்த்தன்நற் றல்லைச் சீற்றம்பலத்தே தீயாடும்
 கூத்தன்விவ் வானும் குலவலயமும் எல்லோமும்
 காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி
 வார்த்தையும் பேசி வளைசீலம்ப வார்க்கலைகள்
 ஸூர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிகுழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
 புத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
 உத்தி கிருஞ்சுனைந் ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

நம்மைப் பினித்த பிறவித்துன்பம் கெடும்படி நாம் மகிழ்ந்து நீராடும் அருட்பொய்கையாக விளங்குபவனும் அழகிய தீல்லைச் சீற்றம்பலத்தில் அனலேந்தி ஆடுபவனும் விண். மண் மற்ற அனைத்தையும் படைத்தும் காத்தும் அழித்தும் திருவிளையாடல் செய்பவனும் ஆகிய பரமசிவனுடைய பெருமைகளைப் பேசி

15

வளையல்கள் ஒலிக்கவும் அணிகலன்கள் அசைந்து ஒலி எழுப்பவும் கூந்தலில் வண்டுகள் மொய்த்து ரீங்காரம் செய்யவும் மலர்கள் நிறைந்த நீர்நிலையில் இறங்கி மகிழ்வுடன் நீராடுவோம். அந்தப் பெருமானின் பொன்னடிகளை வணங்கித் துதித்தபடி பெரிய மலைச்சனைகளில் மூழ்கி நீராடுவோம்.

13

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கஸ் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவில் ஏகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
சங்கம் சீலம்பச் சீலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

இந்தப் பொய்கையில் நீலோற்பலமும் செந்தாமரையும் நிறைந்திருக்கின்றன; அழகிய நீர்ப்பறவைகள் குரலெழுப்பு கின்றன; பாம்புகள் பின்னிக் கிடக்கின்றன. உடலின் அழுக்கைப் போக்குபவர்கள் வந்து சூடுகின்றன. ஆதலால் இந்தப் பொய்கை சிவசக்தி வடிவமாகத் தென்படுகிறது. இதில் பாய்ந்து கைவளையல்கள் ஒலிக்க, காற்சிலம்புகள் கலந்து ஒலியெழுப்ப, உடல் பூரிக்க, நீர் பொங்கி அலைமோதும்படி நீராடுவோம். 13

16

காதார் குழையாடப் பைம்புண் கலனாடக்

கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சீற்றம் பலம்பாடி

வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஒது திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி அடேலோ ரெம்பாவாய்.

காதில் அணிந்துள்ள தோடும் பிற அணிகலன்களும்
ஆட, கூந்தலும் அதை நாடி வந்த வண்டின் கூட்டமும் ஆட
நாம் குளிர்ந்த நீரில் மூழ்கி நீராடுவோம். பின்னர் சிற்றம்பல
வாணனை, வேதப் பொருளானவனை, சோதி வடிவானவனை,
கொன்றையணிந்தவனை, முதலும் முடிவுமானவனை, அவன்
நமக்கு உரியவன் ஆகும் வண்ணம் பாடுவோம். மாயையிலிருந்து
நம்மைப் பிரித்துக் காக்கும் அன்னை பராசக்தியின் திருப்
பாதங்களின் பெருமைகளையும் பாடுவோம்.

14

இரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்

சீரொருகால் வாயோவான் சீத்தாஸ் களீகூர
நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்

பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணேணாரைத் தான் பணியாள்
பேரரையற் கிங்குனே பித்தொருவ ராமாறும்

ஆரொருவர் கிவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

17

இவள், ஒரு வேளையில் எம்பெருமான், எம்பெருமான் என்று ஓயாமல் சிவபெருமானின் திருநாமத்தைச் சொல்கிறாள்; மற்றொரு வேளையில் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் கண்ணீர் ஊற்றெடுக்க அமர்ந்திருக்கிறாள்; இன்னொரு வேளையில் பூமியில் விழுந்து கிடக்கிறாள்; எவ்வளவு பெரியவராக இருந்தாலும் சிவபெருமானைத் தவிர யாரையும் மதிக்கமாட்டாள்; அவனிடமே பித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். கச்சை அணிந்த மார்பை உடைய பெண்களே, பிறரை அடிமை கொள்ளும் ஞான வடிவினான அவனது திருவடியைப் புகழ்ந்து பாடி அழகிய மலர்கள் நிறைந்த நீரில் குதித்து நீராடுவோம்.

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்துடையாள்

என்னத் தீகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையா ஸிட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேல்

பொன்னஞ் சீலம்பிற் சீலம்பிற் திருப்புருவம்
என்னச் சீலைகுலவீ நந்தம்மை ஆளுடையாள்

தன்னீற் பிரவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவள்நமக்கு முன்சரக்கும் கிண்ணருளே
என்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய்.

மேகமே! நீ கடலில் சென்று நீரைச் சுருக்கி மேலெழுந்து, உமையன்னையின் திருமேனிபோல் கறுத்துப் பொலிக; சிறிய இடைபோல் மின்னுக; திருவடியிலணிந்த சீலம்பு ஒலிப்பது போல் அதிர்க; அழகிய புருவத்தைப் போல வானவில் இடுக.

உமையன்னையுடன் எப்போதும் இணைபிரியாதிருக்கும் சிவபெருமான் தம் அடியார்களுக்கும், உமையன்னை தம் அடியார்களுக்கும் தாங்களாகவே முன்வந்து அருள்கூர்ப்பது போல், நீ நீரைப் பொழிவாயாக!

16

செங்க னவன்பால் தீசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்
கொங்குன் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் கில்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளும் சேவகனை
அங்கன் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பும்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

மணமிக்கக் கரிய சுந்தலையுடையவளே! திருமாலிடமோ பிரம்மாவிடமோ தேவர்களிடமோ மற்றெவ்விடத்தோ இல்லாத இன்பம் நமக்குக் கிடைக்கும்படிச் செய்தவன் சிவபெருமான் நம்மைச் சீராட்டி, நம் வீடுகள் தோறும் எழுந்தருளிச் தமது செந்தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளை நாம் பணிகின்ற வாய்ப்பை அளித்துள்ளான் அவன். அந்த இறைவனை, அழகிய கண்கள் கொண்ட அந்தத் தலைவனை, அடியவர்களான நமக்கு அழுதம் போன்றவனை, நம் தலைவனைப் புகழ்ந்து பாடி எங்கும் நலம் பெருக வேண்டி, தாமரை மலர்கள் நிறைந்த பொய்கையில் நீராடுவோம்.

17

19

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
 விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போல்
 கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
 தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
 பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
 விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகிக்
 கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
 பெண்ணேஇப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

பெண்ணே! திருவண்ணாமலையில் உறைபவனாகிய
 எம்பெருமானது திருவடித் தாமரைகளை வணங்குகின்ற தேவர்
 களுடைய மணிமகுடங்களில் பதிந்திருந்த இரத்தினங்கள் ஒளி
 மங்கிலிடுகின்றன. அதுபோல கதிரவன் தன் கதிர்களுடன்
 தோன்றியதும் பனிமேகம் நீங்கியது. நட்சத்திரங்களும் ஒளி
 மங்கி மறைந்தன. எனவே, பெண்ணாகியும், ஆணாகியும்,
 அலியாகியும், விண்ணாகியும், மண்ணாகியும், இத்தனைக்கும்
 வேறுபட்டும், கண்ணால் பருகப்படும் அமுதமாகவும் இருக்கும்
 எம்பெருமானின் திருவடிகளைப் பாடி இந்தப் புதுநீரில் நீராடு
 வோம்.

18

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்று)
 அங்கப் பழஞ்சொல் புதுக்கும்ளம் அச்சத்தால்
 எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போம் கேள்
 எம்கொங்கை நின்னப்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க

20

எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியும் செய்யற்க
 கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றும் காணற்க
 இங்கிப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
 எங்கெழிலென் ஞாயி நேமக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

எங்கள் பெருமானே! உன் பிள்ளை உனக்கே
 அடைக்கலம் என்று தாயிடம் சொல்வது மிகையாதல் போல
 எங்களுக்கு நீலை அடைக்கலம் என்று கூற நாங்கள் அஞ்சகிழோம்;
 இருப்பினும் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிழோம்.அதைக் கேட்டாருள்
 வாய். உன் சிறந்த அடியார்களைத் தவிர வேறு யாரும்
 எங்களுக்குக் கணவராக வாய்க்கக் கூடாது. எங்கள் கைகள்
 உனக்கு அல்லாமல் வேறு எந்தப் பணியையும் செய்யக்கூடாது.
 இரவும் பகலும் உனது காட்சியைத் தவிர வேற்றொன்றும் நாங்கள்
 காணக்கூடாது. இந்த வார்த்தை எங்களுக்கு நீ அருளிவிட்டால்,
 குரியன் எந்தத் திசையில் உதித்தாலும் எங்களுக்குக் கவலை
 யில்லை.

போற்றி அருளுக்நின் ஆதியாம் பாதமலர்
 போற்றி அருளுக்நின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்
 போற்றிஎல் லாஉயிர்க்கும் தோற்றுமாம் பொற்பாதம்
 போற்றிஎல் லாஉயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
 போற்றிஎல் லாஉயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
 போற்றிமால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்
 போற்றியாம் உய்யாடு கொண்டருஞும் பொன்மலர்கள்
 போற்றியாம் மார்கழிந் ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

எல்லாவற்றுக்கும் ஆதியான உன் திருவடி மலர்களுக்கு வணக்கம். அவை எமக்கு அருள் புரியட்டும். எல்லாவற்றுக்கும் முடிவான உன் சிவந்த தளிர்போன்ற பாதங்களுக்கு வணக்கம். அவை எமக்கு அருள் செய்யட்டும். எல்லா உயிர்களின் தோற்றுத்திற்குக் காரணமான உன் பொற்பாதங்களுக்கு வணக்கம். எல்லா உயிர்களுக்கும் பாதுகாப்பாக விளங்கும் உன் மலர்ப்பாதங்களுக்கு வணக்கம். எல்லா உயிர்களுக்கும் இறுதியான உன் திருவடிகளுக்கு வணக்கம். திருமாலும் நான்முகனும் காணமுடியாத உன் தாமரை மலர்ப் பாதங்களுக்கு வணக்கம். எங்களை ஆட்கொண்டு, அருள்புரியும் உன் பொன் மலர்ப் பாதங்களுக்கு வணக்கம். நாங்கள் மார்கழி நீராட அருள்புரிந்த உனக்கு வணக்கம்.

20

நூலாகம் நூலாகம் நூலாகம்
நூலாகம் நூலாகம் நூலாகம் நூலாகம்

திருப்பள்ளியழச்சி

போற்றியென் வாழ்முத ஸாகிய பொருளே!

புலர்ந்தது; பூங்கழற் கிணறுதுணை மலர்கொண்டு
ஏற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்

எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடித் தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலருந்தன் வயல்குழ்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே!
ஏற்றுயர் கொடியுடை யாள்ளனை யுடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

அருணன்ஜிந் திரன்திசை அனுகினன் ஓருள்போய்

அகன்றது உதயம்நின் மலர்த்திரு முகத்தின்
கருணையின் குரியன் எழுழ, நயனக்

கழிமலர் மலராமற் றண்ணலங் கண்ணாம்
திரள்நிறை அறுபதம் முரல்வன இவையோர்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே!
அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே

அலைகட லே!பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

கூவின பூங்குயில்; கூவின கோழி

குருகுகள் இயம்பின; இயம்பின சங்கம்;
ஒவின தாரகை யொளிழுளி உதயத்து

ஒருப்படு கிணறது விருப்பொடு நமக்குத்

தேவ! நந் செறிகழல் தாளினை காட்டாய்!

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே!

யாவரும் அறிவரி யாயெமக் கெளியாய்!

எம்பெரு மான்! பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

இன்னிசை வீணையர், யாழினர், ஒருபால்;

இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்;

துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர், ஒருபால்;

தொழுகையர், அழுகையர், துவன்கையர், ஒருபால்;

சென்னியில் அஞ்சலி சூப்பினர், ஒருபால்;

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே!

என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்

எம்பெரு மான்! பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

பூதங்கள் தோறும்நின் றாயெனின் அல்லால்

போக்கிலன் வரவிலன் என்னினைப் புலவோர்

கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்

கேட்டறி யோம்உனைக் கண்டறி வாரைச்

சீதங்கொள் வயலதிருப் பெருந்துறை மன்னா!

சிந்தனைக் கும்அரி யாய்! எங்கள் முன்வந்து

ஏதங்கள் அறுத்தெம்மை ஆண்டருள் புரியும்

எம்பெரு மான்! பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பப்பற வீட்டிருந் துணரும்நின் அடியார்

பந்தனை வந்தறுத் தார் அவர் பலரும்
மைப்பறு கண்ணியர்; மானுடத் தியல்பின்

வணங்குகின் றார் அணங் கின்மண வாளா!

செப்பறு கமலங்கள் மலருந்தன் வயல்குழ்

திருப்பெருந் துறையறை சிவபெரு மானே!

இப்பிறப் பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்

எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

அதுபழச் சுவையென அழுதென அறிதற்கு

அரிதென எளிதென அமரரும் அறியார்
இதுஅவன் திருவரு; இவன்அவன்; எனவே

எங்களை ஆண்டுகொண் டங்கெழுந் தருளும்
மதுவளர் போழில்குழ் திருஉத்தர கோச

மங்கையுள் ளாய்! திருப் பெருந்துறை மன்னா
எதுளமைப் பணிகொளும் ஆறது கேட்போம்;

எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

முந்தீய மதலநடு இறுதியும் ஆணாய்!

மூவரும் அறிகிலர் யாவர்மற் றறிவார்?
பந்தனை விரலியும் நீயும்நின் னடியார்

பழங்குடில் தொறும்எழுந் தருளிய பரனே!

செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
 திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி,
 அந்தண னாவதும் காட்டிவந் தாண்டாய்.
 ஆரமு தே! பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
 விழுப்பொரு ளே! உன் தொழுப்படி யோங்கள்
 மண்ணகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே!
 வண்திருப் பெருந்துறை யாய்! வழி யடியோம்
 கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே!
 கடலமு தே! கரும் பேவிரும் படியார்
 எண்ணகத் தாய்! உல குக்குயி ரானாய்!
 எம்பெரு மான்பாளி எழுந்தரு ளாயே!

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையின் நாள்நாம்
 போக்குகின் ரோம்அவ மேஇந்தப் பூமி
 சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறேன்று நோக்கித்
 திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
 அவன்விருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
 படவும்நின் னலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்
 அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்!
 ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே!.

